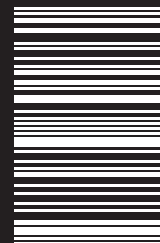

VALD- ERIN 4

L outkářská Chrudim

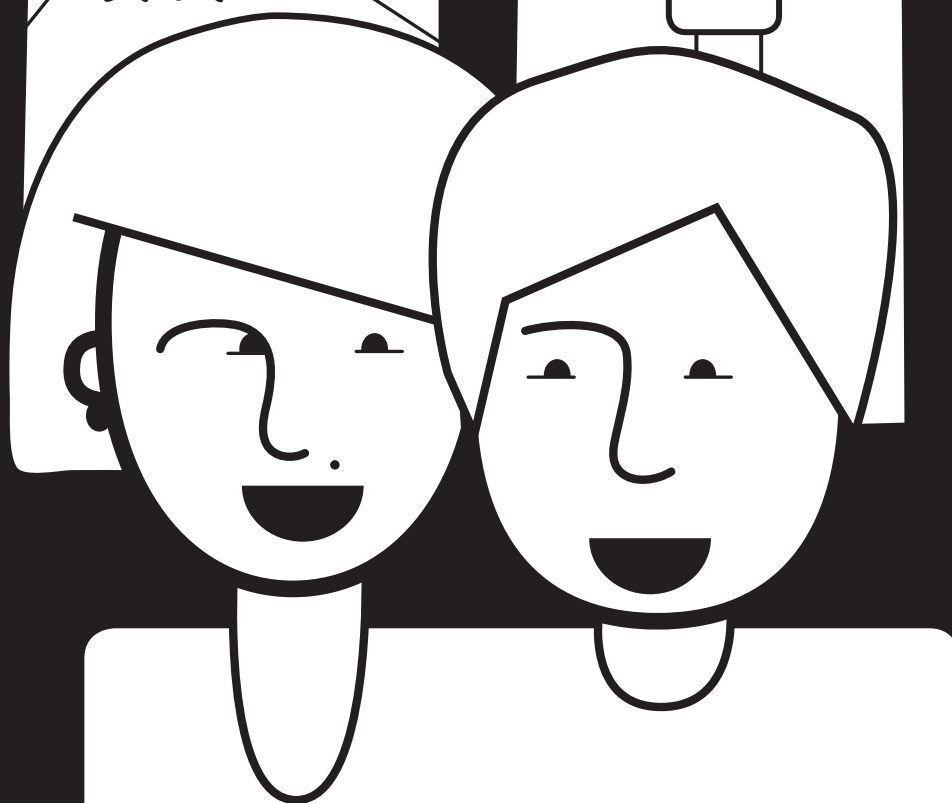
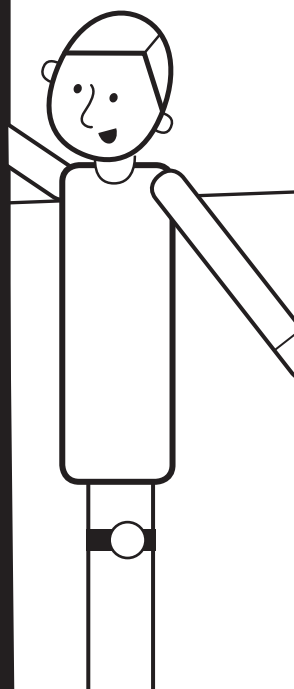
Zpravodaj 58. ročníku festivalu Loutkářská Chrudim
Neděle / 5. 7. 2009 / Dnes je svátek Cyrda a Mirdy!

ČI TĚ JDEM
ZVĚSTOVAT?

VÍRU!

Cyrda a Mirda
Kamarádi do deště.

UKÁZKY PRÁCE SEMINÁŘŮ

Ukázek bude letos přehršel a dlouhých, takže se zřejmě bude v pondělí hrát i v pauzách mezi představeními a dojde k posunům v programu, tedy co se týče třeba večerní diskuse. Časový rozvrh a veškeré změny se dočtete v zítřejším Valderonu.

SUDOMĚŘICE POEZII

I malá obec může hrát velkou roli. A je škoda o tom nevědět. Sudoměřice už 10 let podporují Edici současné české poezie. V této edici vyšla vloni například kniha Bohumily Grögerové „Rukopis“. Znalci vědí, že tato kniha letos v

dubnu získala cenu Magnezia litera za poezii a za knihu roku. Letos v této edici vyjde už 50. kniha a v Sudoměřicích budou slavit. A v srpnu vystaví v zasedačce obecního úřadu dosud vydané knihy. Pojedete-li kolem, můžete se Sudoměřanům přijet obdivovat.

KDE SE NAJÍST?

Pochopitelně v jídelním a picím stanu za Divadlem Karla Pippicha nebo v Alfě, tedy v jídelně cestou do MEDu. Pepa Brůček doporučuje také restauraci „23“, kterou najdete v nádherně pojmenované ulici (Filištínská 34). Tam mají během LCH od 8 do 11 hodin snídaně a od 12 do 14:30 obědové menu za 60 korun (Pepa si dal Kašpárkovo tajemství a byl to báječně upravený králík a kus). Po celý den skvělé francouzské palačinky, sladké i slané, výbornou kávu (redakce testovala na sobě). Večer se griluje a jsou i polévky. A co pivo? Jak praví Pepa: „Vytáčeš své Jany“.

IX. PŘEHLÍDKA INDIVIDUÁLNÍCH VÝSTUPŮ S LOUTKOU

SAL SČDO vyhlašuje 9. ročník přehlídky individuálních výstupů s loutkou a malých loutkářských forem. Kategorie jsou tři. První se týká výstupů jednotlivců s komplexním loutkohereckým projevem, výstupů varietních a pantomimických. Druhá kategorie jsou výstupy učitelek MŠ, studentů ZUŠ a pedagogických pracovníků. A třetí kategorii tvoří výstupy malých, nejvýše tříčlenných skupin. Zájemci o účast v přehlídce by měli být starší šesti let a včas podat přihlášku (tedy do 30. 12. 2009) a neměli by se loutkovým divadlem živit. Délka výstupu by neměla překročit 6 minut. Podle počtu přihlášených a podle toho, kde působí, budou vyhlášena první kola, ze kterých se bude postupovat do finále. Organizátoři doufají, že to proběhne za rok při LCH. Porota bude hodnotit dramaturgii, nápaditost a originalitu pojetí, zvládnutí loutky a hlasový projev, výtvarné řešení a celkový účinný výstup. Přihlášky zásilejte na adresu: JUDr. Petr Slunečko, Praha 8, Březiněves, Za Sadem 213, 182 00. Nezapomeňte uvést kategorii, název výstupu, autory předlohy, své jméno, adresu, datum narození a případně i členství v souboru.

Další letošní jubilantka, Jana Štrbová je, dle svého vyjádření, především učitelka. Ale taky divadelnice, muzikantka, vedoucí úspěšného dětského souboru a věrná účastnice a seminaristka Loutkářských Chrudimí. Je to velmi energická žena a rozhodně byste jí neřekli těch (neřeknu, prostě neřeknu) let.

Jak se ti líbil kulatý přípitek, minislavnost na terase Kačenky?

To se mi líbilo, bylo to překvapující, takový hrozně milý. Zajímalo by mě, jestli to bude pokračovat, jsou určitě i další silní ročníky. Pro mě bylo příjemný pobejt v takový krásný společnosti.

Tak minimálně za deset let se to podaří znovu. Ty jsi teda jedna z těch kulatých oslavenkyň (ne tvarem těla, ale s nulou na konci), většinu tě není třeba představovat, ale jsou tady i lidé noví. Kdyby ses mohla ohlédnout zpátky a říci: co ty a divadlo, co ty a Chrudim?

Já jsem především učitelka. K divadlu jsem se dostala přes dramatickou výchovu, studium dramatické výchovy na DAMU v Praze. A díky paní Joskové, která nás měla na autorsko-dramaturgický seminář, jsem napsala svůj první scénář. A když už byl na světě, tak mě zajímalo, jak by to vypadalo, kdyby se hrál. A tak jsem začala dělat divadlo s dětmi, to dělám dodnes. V Chrudimi jsem byla první v roce 1995 s druhou inscenací. Ta byla loutková, protože jsem prostě loutky potřebovala. Tak jsem se sem dostala a nějak mě to schramstlo, protože jsem si říkala, já o tom loutkovém divadle vlastně moc nevím, tak sem pojedu další rok na zkušenou, no a tak sem jezdím od 95. roku každý rok.

Účastníci LCH posledních let mohli vidět vaše představení, třeba loutkový muzikál: O líně a lakomém, nebo pohádku Mause Musaka. A co dělá soubor teď?

Soubor se rozpadl, protože vyrostli, vlastně všichni studují. Herectví na konzervatoři, na alterně, Kuba (syn) studuje bicí na konzervatoři. Holky taky studují.

Ale s dětmi pracuješ dál. Co dělá tvůj největší dětský soubor v republice (čtyřicet sedmi-letých a osmiletých dětí na jevišti v pětiminutovém představení)?

Pokročil o třídu výše a já mám zase znovu druháky. Měli jsme zase představení. Původně na školní akademii. Letos to bylo v angličtině. Takové pidipředstavení.

Jak vnímáš letošní Chrudim?

No, líbí se mi tu. Jsem moc ráda, že jsem se dostala do semináře V, kde vyrábíme nástroje, to je úžasné. Pracujeme trochu dál od centra dění, ale ta procházka už patří k mému režimu dne, je příjemná. Stejně jako náš lektor.

Takže už umíš pískat a brkat?

Brkat umím dobře. Ale pískat? To taky.

A nějaký výrazný divadelní zážitek?

Hodně mě zaujalo večerní inspirativní představení Ztracený dítě. A taky Richard III., na kterém jsme právě byli.

A co představení dětských souborů?

To je zatím slabší, příliš mě nezaujala. Doufám, že ta lepší jsou ještě před námi, teď mířím do MEDu na Turnovské a Hradečáky, tak se těším. Většina souborů, které jsem zatím viděla by například na Dětské scéně neměla šanci. Na druhou stranu je dobře, že právě na Chrudimi se setkají s dospělými kvalitními soubory, je to inspirace, výchova budoucích loutkářů. I v seminářích se setkávají generace. To jiné přehlídky nemají.

Ptal se Fr.

ÚVODNÍK

Redakce Valderonu má o představení víc. To není duševní porucha. To je etuda Mladých luštitelů. Přicházejí každý den k okénku redakčních tradic, aby se hráli majstrštyk na motivy přibývajících postavček z Valderonu. Včera udeřil blesk do Prokopa „Di výš! Di výš!“ Redakce svůj soukromý soubor a jím poskytované intimní divadelní blaho zbožňuje a dotuje herce slivovici. Jen si není jista, zdali se z jejich strany jedná o lásku k tvorbě nebo o alkoholismus v rozpuku. Copak nám asi dnes zahlaholí Cynda s Metúdem?!

Kosa

DEMENTI

Valderon se omlouvá, ale v minulém čísle vypadal článek Pepy Brůčka k představení plzeňského divadla V Boudě. Takže to napravujeme a zařazujeme článek dnes na straně 4.

PROGRAM DNES – ZÍTRA

DKP / HLAVNÍ SCÉNA

15:00, 18:00

ZA KAŽDÝM ROHEM JESKYŇKA
/ ČMUKAŘI, TURNOV

DKP / MALÁ SCÉNA

11:00, 14:00, 16:00

ŽENA, ŘŮŽE, PÍSEŇ, KOST, KOS, SLAVÍK
/ SAVO PLZEŇ

20:00, 22:00

PUD A ZKUŠENOST / OK DAMU, VES
TOUŠKOV (INSPIRATIVNÍ PROGRAM)

MED

11:00, 14:00, 16:00

CHLAPEC A KACHNA / PECKY, DOMAŽLICE
JSOU PRINCEZNY PRO DRAKA?
/ KYSELÉ RYBIČKY, ZUŠ CHLUMEC N. C.

MASH

10:00, 15:00, 17:00

KOCOUR V BOTÁCH / BUBENÍČEK, PRAHA
(OKNO LOUČKÁŘŮM DOKOŘÁN)

PARK REPUBLIKY

19:00

TOMÁŠ KLUS - KONCERT

DKP / HLAVNÍ SCÉNA

15:00, 18:00

UPÍR / STAROST, PROSTĚJOV

DKP / MALÁ SCÉNA

11:00, 14:00, 16:00

KRVAVÉ KOLENO / TATE IYUMNI, PRAHA

MED

11:00, 14:00, 16:00

LIDUŠKA ANEB PŘÍBĚH
PRAŽSKÉ SIROTY / KLIKA, PRAHA

MASH

10:00, 15:00, 17:00

MYŠI PATŘÍ DO NEBE
/ DRAMATICKÁ ŠKOLIČKA SVITAVY
(OKNO LOUČKÁŘŮM DOKOŘÁN)

KLUBOVNA DKP

22:00

KŘESLO PRO HOSTY LUŽKA RICHTERA
A KARLA ŠEFRNU

Přežije loutkové divadlo do 3. tisíciletí? A jak by mohlo vypadat?

JIŘÍ JELÍNEK: Plánuju do 3. tisíciletí premiéru Doktora Jekyla a pana H s Kubou Vašíčkem. Přijďte, bude to sranda.

PEPA BRŮČEK: Všichni budeme loutkama. Navázanejma. Teď de vo to čím, na co a za co.

JARDA IPSEK: Jak by mohlo vypadat to nevím, ale určitě se dožije, protože lidi jsou společenský tvorové. I když dneska mladý hodně sedí u počítačů, ale jednou je taky musí vypnout a

ANKETA

jít se někam pobavit. A děcka budou maminky vodit do divadla pořád. To je takovej ten základ. Ovšem záleží na tom, co viděj, a co je ten základ.

FIDVAL

LOUTKOVÁ VLÁDA!!!

ZAHRAJE ODEHRANÝM SOUBORŮM! RICHARDOVU
KABARETU! KOMEDIÁLNÍMU OIDIPOVI! DUPAJÍCÍ
KARKULCE! KDO JE TADY UBU??!

Čtete na str. 5 - 8!

CO JE ČMUKAŘ?

ROZHOVOR S PRVOTŘÍDNÍM ČMUKAŘEM. DOBRODRUŽSTVÍ VE SKLADU SOKOLOVNY. ZKOUŠENÍ VE SKLEPĚ.
JAK JARDA K DÁDĚ PŘIŠEL?

Dozvíte se na str.10!

OTLUČ SI!!!

BOMBA! PŘINÁŠÍME PODROBNÝ NÁVOD NA VÝROBU OTLOUKANÉ PÍŠTALKY! VRBA JE MÝTUS. BEZ ŘÍKANKY NEPÍSKÁŠ!!!

Kuťte na str. 11!

KRAJSKÉ DRITY

SaVo Plzeň

ŽENA, RŮŽE, PÍSEŇ, KOST, KOS, SLAVÍK

Oscar Wilde

Plzeňský soubor SaVo (SamáVoda) dramatisoval pohádku Oscara Wildea. Jednoduché, přehledné představení, jednoduchá, funkční scéna, pěkné, odkrytě dobře vedené marionetové loutky Adély a studenta. Slavík, hlavní postava příběhu, však vypadal jako kuře. Snad proto se divák s jeho postavou špatně ztotožňoval.

Zdá se, že je dobré, nečtní-li literární příběh hned zpočátku přilíží z představení. Napomáhá tomu i druhý plán inscenace. Nad ním se ale bude muset soubor ještě hodně zamyslet. Zatím nevyjadřuje ani názor účinkujících na téma příběhu a ani jinak se s příběhem příliš nespojuje. Např. vztahy mezi hrajícími dívkami a chlapci jsou v jediném (!) případě rozehrány až v závěru představení.

Ještě několik drobností, na kterých soubor chce pracovat. Postava Adély - při první její reakci na studenta se dívčino chování mění téměř v nenávistnou hysterii. Divák to přečte, ale nejméně půli představení přemýšlí, co to tak špatného student Adéle udělal? Maličkosti s poněkud nešikovným manipulováním s květináčky růží zacloňují otázku obětování se slavíka. Zde - a na tom jsme se všichni shodli - je místo pro zázrak, pro kouzlo. Domnívám se, že tento stěžejní moment představení je také jeho největším oříškem. Snad se souboru podaří na LCH do působivé promluvy slavíka alespoň částečně obrazem vyprávět o te-koucí krvi, odcházejícím životu a rozkvétání růže.

PEPÚV BRŮČEK

Poznámka k představení divadla V boudě ŠÍPKOVÁ RŮZENKA

Na krajské přehlídce v Plzni měla porota s tímto představením velice těžkou práci. Pro jeho dramaturgické kolapsy zpočátku nechtěla soubor na Chrudim ani doporučit do širšího výběru. Posléze tak, zdá se, že pro dobro věci, učinila.

Pecky, Domažlice: CHLAPEC A KACHNA

Věnceslava Hrdličková

Nováčci z Domažlic sice přijeli na přehlídku do Plzně poprvé, z inscenace ale byla patrná systematická práce souboru a jeho vedoucí Dany Žákové v literárně dramatickém oboru ZUŠ. Děti (12-13 let) jsou poučené, je vidět, že si úspěšně osvojují kulturu pohybu, zvuku a slova na jevišti; jen zřídka se některým doširoka bulácky (Bulák=Chod) rozevrou vokály.

„Chlapec a kachna“ pochází z knihy Věnceslavy Hrdličkové „Příběhy o soudci Ookovi“, autorkou dramatisace je Dana Žáková. Přestože výtvarně tvůrci usilovali o jistou střídmost (i barevnou), porota asi nejvíce diskutovala o různorodosti použitých výtvarných prostředků. Hraje se živě, dále s velkou loutkou na tyči doplněnou živou rukou. Někdy se používá také maska, někdy pouze líčení. Důležitým prvkem je stínohra, která v tomto případě kombinuje živé lidi a různé typy loutek. Stínohra není dotažena do náležitě finální podoby: postavy mají nepřesná a křečovitá gesta a jejich komunikace není dobře čitelná. A pokud ještě musí herci řešit technické problémy, zanikají důležité momenty - v tomto případě jsme nepostrehli dokonce samu pointu příběhu. Nejvíce výtvarně odtržené od celku jsou nádherné loutky kachniček.

Inscenaci by také prospěla rozmanitější zvuková složka. Přinesla by oživení a soubor by leckdy nemusel řešit polopaticky situaci, kterou je možné

Je málo souborů, které se, po jakémsi zdánlivém dokončení inscenace, dovedou na svou práci znovu a z odstupu podívat. Z těch mála souborů je mizivé procento těch, které stavbu svého představení dovedou demontovat a pokusit se ji znovu, jinak postavit. K těmto výjimkám plzeňský soubor V boudě patří.

I když některé základní dramaturgické chyby v inscenaci ŠÍPKOVÁ PRINCEZNA přetrvaly, změna k lepšímu byla značná. Největší radost z tohoto posunu přináší fakt, že pohádka je prvotinou Tomáše Jereše (alias Tomáše J. Reše). I proto si myslím, že v Plzni roste nová loutkářská naděje.

Josef Brůček

P.S. DVĚ OTÁZKY PRO NÁCTILETÉ:

Víte proč se MED nazývá MED?

Víte, proč se MASH nazývá MASH?

vyložit herecky nebo obrazem. Hovořilo se také o možnostech lépe rozehrát začátek a dopracovat závěr, který vyzněl rozostřeně.

Navzdory uvedeným výtkám je z inscenace patrná pevná stavba příběhu a nejedná se o pouhé cvičení v rámci práce ZUŠ.

LS Kyselé rybičky ZUŠ Chlumec nad Cidlinou: JSOU PRINCEZNY PRO DRAKA

Milada Mašatová, soubor

Základem inscenace se stala poměrně často inscenovaná předloha Milady Mašatové Čtyři pohádky o drakovi. Zde ji hrají tři mladí lidé - dva energií velmi nabití mládenci a jedna dívka, která jim odpovídajícím způsobem sekunduje. Chlumecký soubor vypustil pohádku s chytrou princeznou a předlohu upravil k obrazu svému. Část veršovaných pasáží původní předlohy zazpíval a také ji vhodně doplnil vlastní invenční improvizací. Ve variacích pohádek se neopakuje a neustále překvapuje novými nápady. Všechny tři aktéry hra evidentně baví, jsou komunikativní, reagují na ohlas v hledišti. Především mládenci se svým temperamentem občas balancují na hraně, kdy by se mohli nechat strhnout natolik, že by to představení mohlo poznamenat v negativním smyslu, což se v Turnově nestalo.

Pohádky se odehrávají na stole a okolo něj. Loutky jsou vytvořeny z rour od kobereců a dotvořeny látkovými prvky, drak je z vytvořen z několika spojených krabic a rovněž dotvořen látkou. Všechno působilo poněkud ošuntělé a nedbale. Ve velmi vydařeném turnovském představení se tato skutečnost tak stala jediným rušivým prvkem, nicméně prvkem snadno odstranitelným. Porota ocenila soubor za tvůrčí zpracování předlohy a právě pro nápaditost a tvůrčí invenci, která byla v Turnově navíc dotažena v kompaktní celek.

Čmukaři, Turnov:

ZA KAŽDÝM ROHEM JESKYŇKA

Daniela Weisssová, Romana Zemenová

Turnovský soubor připravil inscenaci autorského textu, kombinujícího různé pohádkové postavy a interpretujícího novým způsobem jejich tradiční příběhy. Vedle Jeskyně se tedy setkáme i s Červenou Karkulkou, Smolíčkem, Pacholíčkem, dvojčaty Jeníčkem a Mařenkou, s Ježibabou z Perníkové chaloupky. Dále do příběhu vstupují i jejich rodiče, samozřejmě včetně Jeleny.

Text je nápaditý a vtipný - srdečně se bavili jak dospělí, tak i docela malé děti. Hraje se na parávu i kolem něj, maňášky a pomoci různých masek a převleků. Dvě herečky hrají a zpívají všechny postavy. Přestože často hrají i několik postav najednou a prohazují si role, nikdy nedojde k nejasnostem, která postava právě jedná. Navíc v rámci hereckého jednání velmi elegantně a efektivně představují scénu. Je zkrátka vidět, že obě protagonistky jsou velmi zkušené divadelnice, uměly si napsat text „na tělo“ a vědí „jak na to“. Jediná výtku tak patří mírné upovídánosti nebo spíš nena-plněnosti verbálního jednání v závěru inscenace.

TICHÝ JELEN ROZTOKY

RICHARD 3 Tichý jelen, Roztoky

Tichý jelen a Shakespeare, Richard 3 (trojka) a razantní divadelnictví Jiřího Jelínka a jeho týmu, to vše vyvolává samozřejmě očekávání, kterému se nelze bránit. Měl jsem štěstí, že jsem vešel do sálu ještě mnohem dříve než začal zvonek upozorňoval na začátek představení. Ono už stejně dávno začalo. Tři dámy v černých okrajovaných kostýmech, s nabílenými obličejí, skoro smrtky s rudými růžemi v pokroucených pozicích a potichu bluesující kytara. Pomalu se mění pozice kolem velké klece, možná rozpadající se fontána možná skupinová socha z prošlého panoptika. Olezlý berlínský kabaret z třicátých let a nebo Kreuzberg na konci let sedmdesátých. Možná zapomenuté fúrie - čarodějnice z Macbetha.

Představení se rozjíždí. Dekadentně unylá píseň a vykloubené pohyby performerek uvádí do hry loutky - skřety - shakespeareovské postavy. Příběh touhy po moci, příběh o cestě za mocí přes všechny a proti všem, příběh inscenátory cíleně redukovaný na sled různých způsobů zavraždění nejbližších a touha po úspěchu jako stoupání po mrtvolách kamsi do vyšších a vyšších klecí (nej- silněji pro pasáž s matkovraždou). Hrb Richardův nese víc a víc hříchů, jeho duše se napíná, nafukuje k prasknutí. Vše rytmizováno původní hudbou a písněmi. Jediným zábleskem svobody a čistoty v tom marasmu není ani malý princ, ale nepatrný poletavec (ptáček, motýl). Mávnutí jeho křídla boří celou stavbu, svoboda a čistota vítězí. Zbude jen monument vyprázdněné a potřísněné stavby, o které průvodci mohou zástupům turistů vyprávět, zbude jen píseň.

A pro diváka zbude především zážitek divadla, ze sdělné, působivé inscenace a výsostně autor- ského přístupu jak v dramaturgii, tak herectví. Vše interpretováno s nadhledem a jasným výrazem, vše s dodržením zvolené stylizace, v důsledném hraní a zároveň vědomým nadhledem a sdělováním názorem. Byl jsem aktéry a tvůrci poctivě veden představením od příchodu do sálu do závěrečného potlesku, byl jsem překvapován, užíval si nadsázky i čisté stylizace a ještě jsem prožil silnou katarzi. Děkuji.

Roman Černík

DISKUSE

Divák Pavel se ptá: proč Richard vypadá jako Pulcinella, proč ty klece vypadají jako na ptáky, ale zpívá se o myších, deratizérech... Soubor kontruje: Jelínek to tak udělal! Dáda se vyznává, že představení v ní stále doznívá. Oceňuje efektní přípravu diváků hereckým prologem před začátkem představení. V ní osobně se tím nastavilo zvláštní vnitřní napětí, a když pak herečky rozjely svoji show, tak věděla, že to bude vostrý. S příchodem R 3 by nepotřebovala ani znát předlohu, veškerá akce na jevišti podpořená hudbou ve výsledku podle ní způsobuje velkou sílu a obrovský zážitek. Irena Marečková vyzdvihuje přesnou expozici a zvolenou formu dekadentního kabaretu s žensky jemnou nadsázkou. Hnidopišsky dodává, že nepřesné svícení hlavně scénických detailů způsobuje nečitelnost a tím i horší divákovou chápání celku. Roman Černík oceňuje důslednou stylizaci post-punkového ražení, to jak soubor neuhnul z vykloubenosti pohybů a gest. Takže vyšlo spojení fóru a sdělení tragédie. Vratislav Šrámek upozorňuje na problém v hudební gradaci závěru. Tam už TO kytara nedokáže zahrát, což znamená, že katarze se nedostaví v takové intenzitě, jakou by měla mít. Ale jinak hudba démonicky vábná.

Kuna

DIVÁKA VÍTÁJÍ postoje a pozice poněkud unuděných modelek. Zní kytara a divák se dívá a baví se. **A to to ani nezačalo!** Pak zazní blues a divákovi po zádech rozkošně chodí mrazení. **A to je teprv začátek!** Pokračuje tragická groteska a divák nemusí znát předlohu, protože příběh, který se v situacích a vztazích před ním odehrává, je zcela jiný a přesto totožný. **A to to stále ještě začíná!** Pak se na smrti jiných staví klec, ještě jedna klec a je to... A pak přichází pátá klec, páté vězení, pátá nástavba lidské zpučnosti. Věž stojí, ale vratce, kácí se (senilní divák při úžasné divadle slzí)... **a to není konec!** Vše doznívá kdesi jinde, mimo divadelní sál, divák se ocitá někde, kde to nepoznává, musí si promnout oči, rozhlédnout se ... „Jo já sem v Chrudimi. – Kůřva, to bylo divadlo!“

Pepa Brůček

HUDBA

Hudba a zvuk se plíží, dokáží vyjádřit emoce, atmosféru, „hovoří“ za postavy přesně celou inscenací vyjma prostoru kolem smrti krále. Tady se délka a význam - tempo a výraz - dostávají přes společnou hranu. V této chvíli, má-li být cílem dramatickosti Richardova příběhu (myšlení), bych se přimlouval za zkrácení písně „Ty Jsi má myška.....deratizér“. Hudba a zvuky jsou realizovány přes akustickou kytaru, hráčem výtečně ovládanou zcela v souladu s dramatickými situacemi. Jako akusticky, díkybohu, vedená však má kytara své limity. Projevuje se to ve smrti Richarda. V jeho pádu nástroj ilustruje (což do té doby nebylo). Byť na zajímavé harmonii, využívající plně zvukový potenciál, nedochází ke kýženému sdělení. Myslím, že hra s tichem někde skončila ... Větší pozornosti by si zasloužil i zvuk klecových dvířek poté, co zamáčkly „malého prince“. První bubnování na kytaru, se zdá příliš husté - jde zvukově přes jednající postavy.

Vratislav Šrámek

SCÉNOGRAFIE

Na formu dekadentního ženského kabaretu nás připravil už prolog inscenace, unylé pózování hereček v černočervených kostýmech, jako z dvacátých let, kolem torza scény. Ta je v inscenaci sestavená z klíček pro ptáky nebo jiná zvířata. Z klecí různě povrchově upravených a odlišných tvarů a velikostí. Postupně se na sebe vrší, čímž demonstrují Richardovo šplhání k výšinám moci. Nejvyšší a nejmenší zlatá je pak už nestabilní tak, že předznamená neodvratný pád. Ten způsobí i malý úkrok žlutého ptáčka, náhodně dosednuvšího. Je to právě ten, který dřív Richarda dráždil jako jediný svobodný tvor mimo klec a kterého se tudíž Richard nemohl zmocnit. Všechny použité výtvarné prostředky včetně charakterizace figur, mají vypovídající symbolickou formu, vazbu mezi sebou a fungují jako přesná metafora k obsahu. Ale protože jsem šťoura, přimlouvám se jen za ptáčky. Žlutý by chtěl určité křídla. Je přece svobodný, lítá a měl by být i čitelný. Ti na bidlích v klecích je mají logicky přistřižené.

Irena Marečková

VALD-5
ERIN

NENÍ TO ANI TO ZUŠ TURNOV

OIDIPUS

Není to .. - ani to., Turnov

Nejlepším seznamováním se s klasickým uměním, mýty, pověstmi, či historií je dotýkání se jich. Nabídne-li vedoucí mládeži pokus o dramatizaci Petiškova Oidipa (který pro děti převyprávěl stejnojmennou Sofoklovu tragédii), je to více než chvályhodné. Dívky pro své vrstevníky vytvořily inscenaci, která ve zkratce tragedii převyprávěla. Pro zlehčení tragična a snad jakoby navzdory Osudu, který si krutě a zdánlivě svévolně pohrává s lidskými životy, zvolil soubor pokus o humorovou nadsázku. Ta přesně fungovala například při neustále se opakujících slovech „Nic neříkej!“ kterými ženské postavy neustále a opakovaně „oblažovaly“ mužské postavy příběhu.

Jedním z příjemných výrazových prostředků inscenace jsou loutky maroty. Ale již zde přicházejí otázky: Proč jsou loutky oblečeny tak nahodile? Proč nejsou vytvořeny loutky poměrně důležitých korintských vládců, když jsou vytvořeny (ze čtyř tří) děti Oidipovy? Loutka Oidipa vypadá poněkud jako zženštilý floutek v inscenaci není vysvětleno, měli-li k tomu realizátoři důvod. A otec Oidipův, tragická postava se neustále výrazně usmívá na celé kolo.

Prvá oběť obludy Sfinx padá ze skály pravděpodobně, tedy divadelně přesně, druhé pouze přibližně, pro diváka ledabyle. Ta zdánlivá ledabylost možná pochází z neurčeného žánru a z poněkud povrchního přístupu ke zpracování předlohy. Ona totiž by i sranda měla na divadle vycházet z pevných kořenů a měla by mít svůj pevný řád. Proto se domnívám, že snaha vytvořit inscenaci Oidipa jako tragickou grotesku je možná (a přiznám se, že po shlédnutí inspirace souboru Není to .. - ani to., pro mě rajcovní). Pakliže se ale takováto inscenace tvoří víceméně náhodně, vznikne celek, který je možno pojmenovat: Není to .. - ani to...

Pepa Brůček

HUDBA

Pohyb loutek je provázen zvukem - nahoru nebo dolů. Myslím, že by mohl být rozmanitější co do charakteru dramatických postav, které provází. Jestli vás zaujal příběh Oidipa, jak jste říkali na veřejné rozpravě, zkuste si představit nějaké místo, kde by v něm mohla znít muzika-jakákoli. Hleďte ji po pocitu. Ale existují mimochodem rekonstrukce antické hudby a jejich nahrávky. Nebo třeba jen obyčejné církevní módy (stupnice), které se z těch antických vyvinuly. Známe je, aniž si to uvědomujeme. Mají v sobě něco nově prastarého. Dík

Vratislav Šrámek

SCÉNOGRAFIE

K postavení neutrálního hracího prostoru posloužily obyčejné židle s jednoduchou konstrukcí, překrytou závěsy a plédy. Slouží jako místo pro živý i loutkový plán. Logicky působí rozdělení postav na bájně, polobohy, jako je věštkyně v Delfské jeskyni nebo Sfinx, hrané živě a pak na lidské postavy, hrané loutkami. Jedinou výjimku tvoří chór Thébů, hraný živě. Jakoby tu soubor přece jen ctil i výjimečnost funkce chóru v klasické řecké tragédii. Asi stejně intuitivně byla uchopená výtvarná podoba postav. Použití oblečení ze sekáče na postavách odkazuje k něčemu, co nebylo zdůvodněné a výběr materiálů k charakterizaci nahodilý tak, že spíš mátl. Možná by stálo za to, se s dobovými reáliemi seznámit.

I v tom případě, že se z nich pak vycházet nebude. Přinutí ale vždycky tvůrce k přemýšlení, jak jinak se s podobou postav vypořádat a proč.

Irena Marečková

DISKUSE

Kardinální otázka v úvodu: proč jste si vybrali právě Oidipa? nezůstala dlouho viset. Soubor vysvětlil, že je Oidipus zaujal tématem, líbila se jim zápleтка, to, že nelze změnit osud, a znají prý Petišku i Sofokla. Potřebovali si téma odlehčit, aby to pro jejich generaci nebylo tak těžké. Pepa Brůček míní, že Oidipus se dá hrát jako groteska, ale musí se při tom vycházet zevnitř. Vy jste na to šly povrchníma srandičkama. Možná vás ta závažnost námětu vystrčila na povrch? Luděk Richter konstatuje, že představení chybělo tragické vyústění. Roman Černík se marně táže, co je sdělením tohoto představení? Pro Jakuba Huláka byl příběh k pochopení, ale pouze ho epicky odvyprávět nestačí. Nedostal klíč, k tomu zda chce soubor látku parodovat, v jakém vlastně hrají žánru a kde je tečka? Zdá se mu, že klíč zůstal uvnitř členek souboru, ale do představení ho zatím nedostaly. Ireně byly kostýmy nahodilou slátaninou bez ladu a skladu. Možná by pomohlo vyjít z dobových reálií a hledat studiem hmotné kultury oněch věků? Vedoucí souboru šla po všech těch slovech do sebe, řkouc, že netušila, jak těžce je mimo... Rada Valderonu zní: „Nic neříkej!“

Kuna

NA HOLU HOŘAVICE

DISKUSE

Diskusi zahájilo osobní vyznání diváka: už jsem pochopil, že každý správný loutkový divadlo potřebuje hutný činoherní rámec. A tady po tom představení jsem navíc zjistil, že je možné, aby se to loutkové divadlo v půlce utlo. Dáda se vrhá střemhlav: já vždycky nevím, jak to těm krásnejm a sympatickejm lidem říct, že tohle opravdu nejde, ale když se ani po 15 minutách představení nestalo ještě nic... Připojuje se Luděk Richter: Ubu není jednoduchý text a vy do něj vnášíte ještě nejméně tři další vrstvy, střídání typů loutek... a já se jednoduše ztrácím v tom, co je filosofií těch změn, jak tomu slouží zvolené prostředky a není to pro mě srozumitelný. Irena Marečková dodává: nevěděla jsem, který příběh má být nejdůležitější. Hodně výtek z různých stran směřovalo ke špatnému svícení. To může někdy znamenat, že když nevidím, tak se mi zdá, že i neslyším. Osvětlovač souboru se přiznal a omluvil, že špatně odhadl sál. Pepa Brůček spekuluje, že záměrem představení mohla být idea vyplývající z jeho názvu, totiž „všichni jsme Ubu“. Takže mezi všemi postavami jsou ne-vztahy, všichni jsou jaksi mimo, ale jestli to mělo být o tom, tak to nebylo dobře řečeno. Režisér představení konstatoval, že Pepa Brůček trefil do černého. Ale asi se nám to dnes nepovedlo. Roman Černík uzavírá, že přestože ho představení hrozně rozčilovalo, musel ho sledovat a pořád při tom cítil, že je to nějak zajímavý. Ale nedokáže říct, čím to je.

Kuna

Pepa UBU Brůček

Obrovská postava Alfréda Jarryho jak maňásek na drátě tančí při zvuku novin čtených kumpánů policajtů lehce šlapajících komedianty do bláta zákopů obyčejného života: „Proboha nestřílejte, dyť sou tady lidi!“ Je tam mnoho naznačených nepovedených příběhů, vztahů, dialogů, monologů. Je tam snaha po dosažení těžko dosažitelného. Ale protože jsme všichni Ubu, šrapnel se nestrefil.

Marka UBU Míková

Kdyby byly víc vidět vztahy v souboru, pro mě by to začalo fungovat a tolik bych se neznepokojovala otázkami proč to a proč tamto. Kdyby ta parta komediantů byla opravdu ovládaná principálkou, která hodnotí třeba i první písničku, vrací scény, prudí a nebo zas nadržuje, kdybych viděla, kdo je kdo v souboru a jaký je, bylo by mi skoro jedno, co hrají, víc bych začala vnímat, že je to o tom, že v každém z nás je trocha z otce nebo matky Ubu.

Roman Černík, toho času taky UBU

Hořovického „Ubua a komedianty“ jsem si protrpěl. Neorientoval jsem se v nabídnutém, ne všemu vyslovenému bylo rozumět, ne na vše, co by bylo třeba vidět, jsem viděl, pomalé tempo mně dráždilo, zmatenost témat a motivů mi až brala dech, ale přesto jsem se neustále snažil, soubor mne něčím lákal a zajímal, přes všechno to zmatení a snad vše nejasné jsem nějak podvědomě vnímal, že ti lidé nepřišli ohromovat a okázale se předvádět, byli to živí lidé, byli v tom spolu a asi ke mně docházelo, že jsou to čistí (možná lépe neposkvvrnění - nekalkulující) hledači a zkoušeči, chtělo by se mi je vidět doma, zažít je při zkoušce.

Nerozuměl jsem ani sobě v těch reakcích, na jedné straně jsem trpěl jako divák, ale byl jsem podněcován k zájmu o tu skupinu a jejich chytění jako antropolog. Asi se vypravím do Hořovic. Láká mne to.

Vratislav UBU Schrámek

Loni jste v Charmsovi naznačili, že umíte převést celkovou atmosféru tématu, o kterém chcete hrát, do scénické hudby a písni. Ve své letošní inscenaci jste tuto schopnost dovedli do finále. Přesto se „věci“ nepotkaly a divák si musí pracně domýšlet souvislosti. Může za to i neplnohodnotný hlasový projev mimo písni, tedy to co by mělo být tím nosným, neboť na tom vaše inscenace stojí. Někdy je hudba, která je „o tom“ hrozná brzda, protože vlastně není o čem dál hrát. Zvuková složka inscenace není jen hudba, ale i zvukový projev herce a sama o sobě nic neřeší. Vždy je to otázka interakce mezi jednotlivými výrazovými složkami. Nenechte se ubít prostorem - je tu právě pro vás.

Irena UBU Marečková

Scénografie pracovala s rámci, určenými strukturou Jerešova textu. Po prologu se vysoká katedra úředníka a paraván mění ve dva charakteristické prvky z dvorku hospody, kadibudku a dřevěný plot pro dialog páru hostinských a jejich tělesné ulevování si. Do této stavby přichází trupa komediantů s dalším přenosným divadlem pro svou loutkovou produkci. Všechny jmenované proměny prostoru fungují pomyslně v duchu do sebe naskládání, postupně otvíraných, menších a menších krabiček. Korespondují tak s odehrávanými mužsko - ženskými vztahy, od vesničanů, komediantů, až po loutky Otce a Matky Ubu. Záměr je podtržen i zmenšením typické kadibudky v dekoraci divadla s loutkami. Tady je dírou na likvidaci šlechty a na bojišti s carem i polní latrínou. Kostýmy komediantů, muzikantů, jsou odlišené v typech, tak jak bývá pestrá různorodá herecká sešlost. Kostým-

ní charakterizace principálky a jejího druha se objeví i ve zmenšenině ubuovských loutek. Kašpar, který opustil divadlo jako sólista, je v trupě symbolizovaný jen rekvizitou, vozem-bouchem. Výpravě se zřejmě nedá nic podstatného vytknout. Světelný plán měl ovšem řadu nedostatků a zřejmě uškodil i čitelnosti některých situací. Světla byla většinou příliš nízké intenzity a někde chyběla úplně. Přesto, že můžu odečíst z popsané výpravy jistý záměr inscenátorů, během představení

jsem měla nejistotu v pochopení, o jaký příběh vlastně především šlo. Byl tam další motiv očekávaného nedělního obecnstva, které ale nemá zájem o jiné, než tradiční produkce s Kašparem a Kalupinkou. A partner principálky, který ho hrál a stále se mu po něm stýská, protože jeho žena se zbláznila do autora a teď naopak prosazuje modernu... Mám dojem, že si oba rozehrané dějové linky trochu konkurují, nespojí se, jen ozvláštní v závěru, příjezdem Alfréda Jarryho...

HUDBA

Inszenaci otevírá mechanický motýl, neb „pohyb jeho křídel“ vydává mechanický zvuk pís-tů a převodů ts ts ts ts ts ts ts ts. Pohyb loutek je provázen adekvátním zvukem. Možná jen škoda, že se důsledně nepracovalo s autentickým dupáním loutek. Nějak přestalo, či se vytrácelo. Jednak to nese v té chvíli význam, ale v jejich jednání jsem k tomu důvod nenašel, jednak by udržovalo lépe zvolený inscenační princip.

Vratislav Šrámek

VLASTISLAV FILIP ZUŠ HRADEC KRÁLOVÉ

Červená Karkulka ZUŠ Hradec Králové

Tak já jsem si to užívala. Hned od začátku se mi líbily obě ty holky a způsob, jak hrály, takový ten klid a nadhled. Pak taky to, že diváci mohli svým potleskem ovlivnit pokračování známého příběhu. Sice hned po prvním rozhodování, kdy publikum svým potleskem dalo najevo, že nechce, aby babička měla 19. 8. svátek, bylo jasné, že to na nás mají pěkně nachystané a že je to taková bouda. Babička tedy neměla ten den svátek, ale měla narozeniny. Přesto mě tento „kinoautomat“ bavil, jen určitě nabízel další a divočejší překvapování obecnstva (po chvíli už jsme tušili, že ať budeme tleskat jak budeme tleskat, moc se toho nezmění). Jednoduchost, s jakou bylo rozehráno malé marionetové divadlo byla taky okouzující. Bylo to rytmické, vtipné a zábavné. Jen se odvážit pustit příběh dál, opravdu se nechat vést přáním publika do netušených konců. Na to bych byla zvědavá... a pak bych se klidně přišla podívat ještě jednou.

Marka Míková

SCÉNOGRAFIE

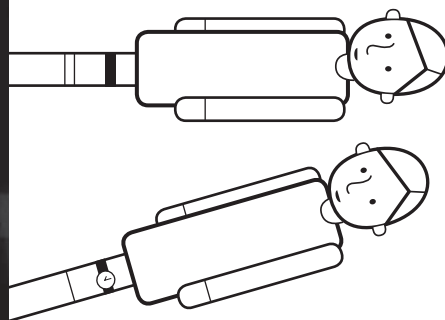
Typ malého rodinného divadla s dodanými dřevěnými figurami odkazoval k původu klasické pohádky, se kterou se generace dětí obvykle seznamují doma, u svých rodičů a prarodičů. Dvě herečky při zcizovacích vstupech vycházely až dopředu před diváky, čímž vytvářely kontrast pomyslné forby. Obojí bylo čisté a přesně sloužící záměru inscenace.

Irena Marečková

DISKUSE

Auditivní porotce Vratislav Šrámek si libuje nad mechanickým motýlem v začátku představení, ale diví se, proč loutky najednou přestaly působivě dupat? To s sebou nese význam, který jsem nenašel. Dádu bavi rozhodovací spoluúčast nabídnutá divákům. Ale není si jistá, zda ji to baví až do konce. Princip brzy prokoukneme, víme už, že když ne svátek, tak narozeniny, a co dál? K tomu se přidává Jakub Hulák a žádá: musíte nás po každém rozhodování překvapit! Pepa Brůček přiznává, že kinoautomat obecně nemá rád. Zato se mu líbila úvodní rozkošná honitba Karkulky s maminou na miniaturní scéně. A táže se dále, zda bylo tvůrci zamýšleno, aby myslivec působil tak trochu jako nebezpečný proutník? Bylo, odpověděl Polehňa. Diskusi uzavřel divák Pavel s odzbrojující analogií: po předchozím představení Oidipa mi přišlo i v Karkulce podobný to téma nezvratnosti osudu. Ať si totiž publikum odhlasovalo cokoli, pohádka se stejně ubírala dál, kam chtěla...

Kuna

SEMINÁŘE

Co dělá **seminář S - Svícení na loutkovém divadle** na zahradě? Okukuje, jak svítí konkurence. Na dvoře stojí hlouček diskutujících seminaristů, přijímají mě mezi sebe:

My jsme hodně povídací seminář, ono v té třídě se toho moc dělat nedá. Hráli jsme si s barvami, to ale nejde dlouho. Mistr (lektor semináře Jan Müller) teď září na SALu, a tak si předáváme vzájemné zkušenosti. Včera jsme byli v divadle na zkoušce Růženky plzeňského souboru V boudě. To bylo dobrý, lecos jsme si prohlédli. Vůbec by nebylo špatný, kdybychom napříště měli alespoň občas přístup do divadla, jenže tam se dopoledne zkouší. Anebo alespoň nějaký cvičný prostor, s několika světly. Třeba v muzeu.

A co jste zatím nasvítili?

Když byl ten slavný přípitek, tak jsme od osmi čekali, že přivezou světla a nasvítíme muzeum a ten prostor na terase. A nakonec v půl desáté přivezli dvě světla a postavili je jako vloni.

Ale efektní bylo jak váš mistr odklonil to světlo, co zasvěcovalo věž a osvětlil jubilanty.

To udělal negrem, hodně se používá ve filmu. Negr, protože je bílej. Ale tohle byl tác. Že nerozumíte? To my někteří taky ne. Když se baví mistr třeba s Honzou Strnadem (osvětlovač divadel V boudě, Savo atd.), tak jim občas rozumíme jen předložky. To je samý FHR a GHR. Ježíši von to ale dá všechno do zpravodaje, že jo. To jsme si měli dát pozor na pusu.

Nedali. Dám.

Do **semináře P - Od předmětu k loutce** - vcházím právě když probíhá koulovačka. Uprostřed léta. Vzduchem létají koule z různých druhů papíru a z mikrotenu. Boj vede lektorka Dana Jandová, ale také ho ukončuje:

Tak a teď neházejte po sobě, ale sobě. A vnímejte, že každá koule je jinak velká, z jiného materiálu. Některou skoro bolelo dostat, jiná hladí.

A teď přichází kolektivní žonglování. Žongléři stojí v kruhu, koule mají svou určenou cestu mezi účastníky a ti si je neustále přehazují, stačí o jednu kouli míň, než lidí (kdo nezná, doporučuji vyzkoušet). Koule létají vzduchem, je to cesta od chaosu k řádu. A zase stop. Každý si teď zkouší ze své papírové koule něco vytvořit, podle toho co mu připomíná, co náhodou vznikne, když si s ní pohrává rozkládá, pozoruje. A je tu zmrzlina, loď, černokněžník, duch, víla, sněhová královna za stara, yetty. Dana komentuje:

Všímejte si, co hraje. Tvar, barva, lehkost toho materiálu. A teď zkuste něco vytvořit záměrně. Aby to bylo funkční. Možná bude třeba něco přidat.

Chvilku teď může věnovat mně.

Snažíme se vnímat ten materiál, jeho vlastnosti, možnosti. To je cesta k loutkovému divadlu, k hraní. Ne dát dětem loutky do ruky a říct: hrajte. Dospělí vedoucí si to vyzkouší a pak mohou podobně pracovat s dětmi. Jestli je rozdíl, když si hrají dospělí a děti? Děti jdou do věcí rychleji. Ale mám hodný seminář, někdy až hodně hodný. Musíme postupně zaknít. Dneska docela dobře začali.

Fr.

Seminář Z

Krutý krtek Karel nás opět drezíroval pod trapnou záminkou, že náš seminář nese v názvu slovo Pohyb. Po vyčerpávající hodině tělesné výchovy jsme se rozpadli. Dostali jsme DVA učitele hudby a ti nám předvedli, že s trochou umu a obrovským množstvím prodlužovaček lze vytvořit hudbu i z přeletu nad loutkářským hnízdem a štěkání uklízečky. Někteří z nás hustě tuningovali popelnici, jiní měli ruce plné igelitek s igelitem, které vyvezli na výlet. Jedna skupina zalezla do díry, v níž vytvářela takovou hudbu, že si na ni ze dvora přišla stěžovat i obsluha rozbrusky. Máte se věru nač těšit.

Agent Z

Seminář H

Jako každé ráno jsme začali rozmluením a dechovou rozcvíčkou. Připravovali jsme si texty jako ukázky naší práce v semináři, rozdali jsme si i texty z knihy Miloše Macourka z knížky „Živočichopis“. Postupně ale seminář prošel tak, že jsme ke konci byli jen čtyři. Nechyběl samozřejmě ani neformální „pocek“ s paní Janou.

Agent Hmmm

Seminář S

Tma

L1: Mno, řekl bych, že jelikož se už třetí den scházíme v jedné místnosti...

Protisvětlo vlevo nahoře, zleva tmavě modrá vanička.

Postava oběhne prostor proti směru hodinových ručiček, odchází vepředu vpravo.

Tma

L2: Myslíš?

Světlo, zářivka uprostřed, červené vaničky zepředu nahoře.

Postavy v kruhu, zády k sobě.

Tma

Ticho

L1: Sluší se to.

Dlouhé ticho.

L1: Řekl bych.

Světlo, hlavní ze stran, kontra nahoře, doladit zepředu.

V prostoru volně rozmístěno několik postav.

L1: Tak já třeba začnu, jmenuju se Kalixt *

Tma

*jména byla z neurčitých důvodů pozměněna.

Agent Byl

Seminář R

Ráno jsme dokončili loutky, které záhy měly obžvínout. A pak i my na bojovce v Chrudimi. Skoro všichni jsme pochytili skoro všechny rozuteklé myšky. Nakonec jsme se rozprchlí v Parku Republiky. A řádili. . nes tnega uniat

Seminář N

Loutkářská zeměkoule se opět otočila kolem své osy a seminaristé se scházejí ve školních lavicích zdrávky. Prvních pár minut je obětováno a padá pod údery rozboru seminářů a rozboru (večerní diskuse). A teď už hybaj do práce!! Dnešní den nejlépe charakterizuje věta: Vrrr...Skříp...Buch... Vrzz...Bum...Au...Pích...Lep...Buch...Cink... Vrumm...Skříp ...Rrr...Vrumm...Štíp...Vy ste fakt hrozně pečliví...Pích...Vrrr...Buch...Sasa...Hezký loutky...Vrrr...Bum...Bum...Ten les vyšel hezky...Ahoj zítra.

Don Agent

Lektorka semináře P

ROZHAVR

Jarda Ipser alias Čmukař z Turnova má na konci svého věku nulu. Šestku před tou nulou by mu ale nejspíš hádal málokdo. A když, tak čistě ze zlomyslnosti.

Jak ses dostal k loutkovému divadlu?

Bydlel jsem v takovém domě v Turnově a tam byla jedna slečna. Voni měli na půdě loutkový divadlo. A jednou ho vytáhla a hrála nám dětem a my jsme to potom vyžadovali, strašně se nám to líbilo. No a přes park bylo sokolské divadlo, tak tam jsem vždycky v neděli chodíval a bylo to pro mě tajemný. Pak ho zrušili. Jako kluk jsem chodil do turistického oddílu a v těch místech jsme měli klubovnu - a já našel šatičky na loutky. Pátral jsem, co se s tím divadlem stalo a seznámil jsem se s lidma z toho bývalýho souboru. S jedním starým pánem, co byl zapálený marionetář, jsme chodili potajmu do skladu té sokolovny a tam jsme si brali rekvizity, který jsme potřebovali. Ale nehráli jsme marionetami, ale plošňáky a takový už modernější divadlo.

To ti bylo kolik?

Tak osm, deset let. A strašně mě to zaujalo. A pak jsem se čistě náhodou dostal do Svitav a tam jsem viděl prvopočátky Céčka - to se ještě nejmenovali Céčko. A to se mi líbilo. No a dál jsem šel na vojnu, takže byla pauza. Potom jsem si říkal, že bych měl něco dělat. A v Modřišicích bylo loutkový divadlo, tak jsem se tam šel kouknout a postupně začal režíroval a vlastně jsem ten soubor přebudoval. A to byl základ Čmukařů.

S Dádou Weisovou jste se potkali kdy?

V těch Modřišicích! Do divadla chodila její kamarádka a když jsme měli hrát jednu hru, tuším že to byli „Beránci a ospalý čert“, ta co hrála hlavní roli nemohla. Dáda byla zrovna v divadle tak tři neděle na okukovačku a vzala tu hlavní roli - a už v tom jela.

Co znamená slovo Čmukaři?

Modřišice jsou rozdělená vesnice: Podháj a Modřišice. A uprostřed je škola a tam jsme zkoušeli. A strašně tam v zimě foukalo a my jsme nosili takový kulichy s bambulkou a tam u nás se těm bambulkám říká čmukaři. A místní vždycky říkali: „No jo, čmukaři jdou na zkoušku! Čmukaři přišli do hospody!“. No a my jsme se nijak nejmenovali a jednou se nás na nějaké přehlídce zeptali na název divadla. A holky řekly: „Tak Čmukaři“. A vod toho to je.

Jak dlouho fungujete?

Je to neuvěřitelný, ale letos budeme mít 33 let. Takže na podzim budeme mít takovou malou oslavičku. Tady na LCH koukáme, jaké představení bychom pozvali.

A jaké máte teď zázemí? Kde zkoušíte, kde hrajete?

Mám docela velký dům, takže jsem upravil sklep a tam zkoušíme. Tam vznikly všechny naše inscenace. Když jsme se tam nevešli, pronajali jsme si sál, kde jsme to zkompletovali. Ale jinak jezdíme, nemáme stálou scénu. V Turnově hrajeme třeba v atriu na trzích, až se teď vrátíme z Chrudimi, budeme hrát na hradě Trosky... prostě jezdíme.

KUBŮV CHRUĐIČ

Třetího dne sloví dojmů:

Kdo si chce vyzkoušet slušivý čaj či trochu rozkošně glazurované kávy, popřípadě chce-li si někdo dát pár šálkové lahodného keramiky nebo šatů, nechť zavítá do lůna Čajovny Luna.

Na vědomost se dává, že psi patří k rodičům, děti na vodítko a prsty do nosu!

I tváří v tvář jistojistě smrti smřtující drží si král Laios bezchybný americký úsměv.

Richard Trojka: Jaký si to Jelínek udělá, takový to má. Dvojperla: Restaurace „23“ nabízí v rámci snídaňového menu pivo (+ součástí každé snídaně kaj či čafe), a to v kuriózně přestědrém množství 2 dcl. K večeri už čepují pouze do štamprlí. Na holou jsem byl přesvědčován, že jsme všichni Ubu. Já ne. Já jsem letadlo. A komu se to nelíbí, ten dostane na ubu.

Rhododendrony chůzí loutkářovou jemně na terásce roztřesené podobají se dosti dovádivým bišonkům vrnícím u kotníků slečné sličny. Duševní meteorologie na zítra: celou Chrudim zchvátí vlna těžkého romantična. Možné průběžné invaze plyšáků.

Chrudimské Akvateraexo - máme-li věřit všem

A co peníze? Podporuje vás město?

Město nás podporuje, to musíme vždycky něco vyplnit a voni nám něco daj.

A jsou na vás v Turnově aspoň trochu hrdí?

Za ta léta už o nás vědí. Dokonce jsme byli v nějaké anketě, kde se ptali na známé osobnosti Turnova. My jsme asi jako jediní to kritérium splňovali.

Jezdíš na LCH roky. V čem je ta přehlídka pro tebe důležitá?

Je to krásný setkávání, protože s někým se přes rok vídám, ale tady jsou všichni pohromadě. A taky sleduješ, jak ten čas běží. Na přípitku v muzeu jsem zíral: těch výročí! A najednou ty malinký dětičky, který jsme houpali na kolenou, už jsou z nich slečny a pánové. A ty starý pánové jsou taky ještě pořád ve výborné kondici, ale co si budem říkat: že to nejsou takový ty mejdany, už si rádi pokecáme u vínečka a rozumně: čtyři piva a jdeme spát.

Ptala se Kosa

jejich obrázkům - nabízí ve své prodejně i kobru. Zda se Simirem či bez zůstává otázkou.

NÁRODNÍ POVINNOSTÍ každého jednotlivce, každé korporace a každé obce jest, přispěti dle sil svých k tomu, aby se mohly důstojně zařídit:

1. Čestné sady ku počtě padlých hrdinů.
2. Parkovité vojenské hřbitovy.
3. Zahradní domoviny pro invalidy.
4. Sázeti „Lipy Svobody.“

V každé obci se najdou místa k účelům těmto. Návrhy a zároveň s podrobnými rozpočty zhotovuje JOSEF VANĚK, zahradní architekt, majitel velkozávodu školkařského v CHRUDIMI. Čechy. Žádejte návštěvy a porady.

Mimozemšťanskou korespondencí jsem obdržel nejnovější opus Břetimíra Utřinudiho, kteréžto slove O přemoudřelé kachně Matyldě.

O PŘEMOUDŘELÉ KACHNĚ MATYLDĚ

Rosťa Pudlí byl zubař. I zubařil každý den ve své ordinaci a provrtal tisíce zkazovaných zubů a stáda plomb. Jednoho dne ovšem jeho sestřička zdravotní Kačenka pochytila od chotě svého souchoťe a přišla náhrada kačenka Matylda. Rosťa jí chtěl zběžně přepočítat ochrupení, leč nenacházejí zubů, pouze zobů, zvolal „I namoutěkutě, copa je tuto?!“ Zaslechnuvše barvitost, ovšem též rurální vulgárnost zubařova slovníku, sebrala si Matylda svých pár švestek a usoudivše, že tato práce jest pod její intelektuální úroveň, vzala plovací blány na ramena. A tak si Rosťa Pudlí, podoben Oidipovi, musel být svým vlastním zdravotním sourozencem. A pokud nezemřel, sourozí tam dodnes.

POUČENÍ: Přemoudřelému ptactvu na zuby ne-koukej.

Pedro Valderón de la Barca (Rculca)

PAEZIE

Šišatý švec

Šišatým lesem do vsi šel
šiřatý švec
šiřatou prodat botu.

Šišatou věc
ten šiřatec
našel u šiřatého plotu.

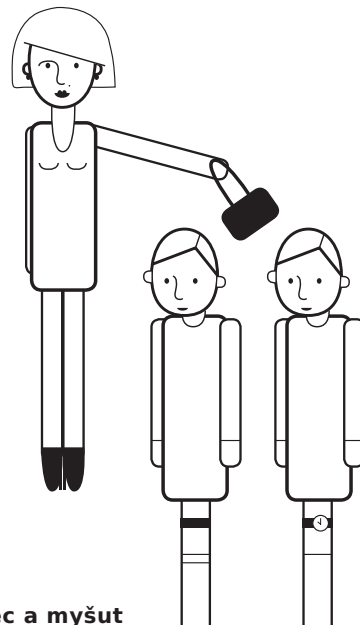
A ta šiřatá věc
u šiřatého plotu
byla šiřatý dukát.

Hned samým štěstím
šiřatec
na šiřatý nos upad.

Vtom na šiřatém nebi
-divná věc-
šiřatá hvězda vyšla!

A od té doby ten náš švec
-to se ví-
trochu šiřlá.

Pavel Šrut - Šišatý švec a myšut

ZVUKOMILEC RADÍ

Chcete si umět vyrobit klasickou otloukanou píšťalku? Na to musíte jít od přírody. Tam vyhledat mladé výhony listnatých stromů. V obecném povědomí figuruje vrba. Z vrby je možné píšťalky vyrobit, ale nemají dlouhého trvání, neb se brzy seschnou a nepískají. Lepší je javor, jasan, jeřáb nebo kaštan. Tyto píšťalky po seschnutí pískají dál a vydrží i několik let. Dále potřebujete ostrý nůž a tím uříznete vhodnou větvičku – s co nejdelšími hladkými díly bez postranních výhonků. Na slabší straně větvičky seřízneme náustek a vyřízneme ozvučný otvor. Na silnější straně obřízneme kůru kolem dokola. A pak již klasicky oklepáváme nožem po celé ploše větvičky polože-

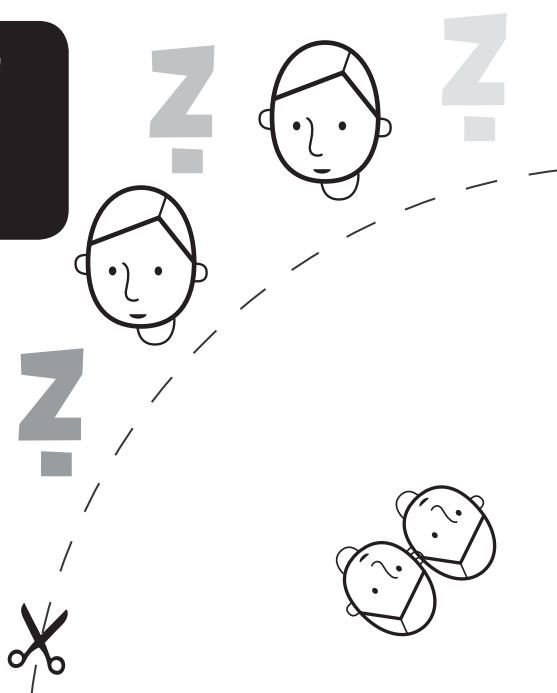
né na kolenní a nezapomeneme na říkanku (jinak se kůra nesvlékne): „Otloukej se píšťaličko, nebudeš-li se otloukati, budu na tě žalovati, císaři pánu, ten ti dá ránu, až odletíš ke zlatému džbánu. A ze džbánu na polici, přijdou na tě čtyři vlci, pátá liška, šestý pes, sežerou tě ještě dnes. Mízo lízo zčerstva lez!“ Až je kůra dostatečně oklepaná, zkusíme kroucením uvolnit ji od dřeva a stáhnout. Na konci holé větvičky seřízneme plošku, která bude později tvořit vzduchový kanálek a tento konec odřízneme a vsuneme zpět do náustku. Druhý konec větvičky nasouváme z druhé strany a ladíme tón, který se nám bude líbit.

Na pískanou Luboš Mansfeld

SUTÉŽ !!!

A	K	L	U	K	R	A	K
N	V	O	T	O	A	A	Í
R	K	Ů	I	A	Š	R	N
Č	T	R	H	P	L	Í	D
H	T	L	Á	C	A	Í	O
H	R	R	O	L	L	Í	V
C	E	C	N	I	R	P	I
K	Č	A	R	O	D	Ě	J

Když vyškrtnete v osmi-směrci deset známých pohádkových postav (či loutek), zbude vám 18 písmen – charakteristika dnešních oslavenců. Přijďte nám je představit. Nechceme nic nikomu vnučovat, ale my je vnímáme jako akční maňásková dvojčata.

**BULL
WAHR**

KUMEA!

**Sametová revoluce
rajtovala
na bolševikovi!
Jevič-těm byla
ulice!!!**

**PROBOHA! v Chrudimi už je ponorka!!!!
Hledí spatra z patra!!! Operuje v ní
kryptoekonomické komando!!!**

ŠIK!

**Skandál v NASA v USA!!! Neil Alden Armstrong je
KRTEK!!!**

TÝRÁŠ

redakce: Petra Hynčíková (Kuna), Simona Bezoušková (Bez), Petra Kosová (Kosa), František Kaska (Fr). Grafický návrh: Štěpánka Bláhovcová.
Foto: Ivo Mičkal, Štěpán Filčík, Veronika Filčíková (Aloe Veru) a redakce. Tiskne: Ateliér 18 s. r. o. Chrudim